

Kirjeeni
suomalaiselle työläistoverille
ja Georg Dimitroville

ARVO TUOMINEN

Painettu käsikirjoituksena.

TRYCKERIAKTIEBOLAGET TIDEN
STOCKHOLM
1940

Parhain toveri - - -.

Olet jo kahteenkin kertaan tiedustanut, mikä on minun mieliteeni Suomessa käynnissä olevaan sotaan nähden ja miksi ei nimeäni ole näkynyt missään, vaikka minulla on kommunistisessa liikkeessä ollut huomattava asema. Olen koettanut vaikeumalla päästä vastaamasta näihin tiedusteluihisi, mutta nyt se näyttää käyvän mahdottomaksi syystä, että kauhistuttava hävitys Suomessa rauhantoiveistani huolimatta näyttää yhä jatkuvan ja ennenkaikkea sen sisäisen ahdistuksen johdosta, mikä minua päivä päivältä yhä enemmän ja enemmän puristaa nähdessäni asian kulun ja Suomen kansan hirvittävät kärsimykset. Siksi en voi enää vaieta, vaan vastaan tiedusteluihisi suoraan ja vakaumukseni mukaisesti. Minun on aloitettava tapausten kulun alusta.

Moskovan kutsu.

Viime marraskuun 16 pnä sain Moskovasta kutsun matkustaa sinne heti. Kirje oli päivätty marraskuun 13 pnä ja sisälsi kutsun ohella lyhyen ilmoituksen, että Moskovassa minua odottaisi erittäin tärkeä ja vastuunalainen tehtävä. Kun Suomen tapaukset juuri tällöin olivat kriittisessä vaiheessa, päättelin, että kutsu oli yhteydessä niiden kanssa. Arvelin, että Suomen kohtalon hetki oli lyönyt. Lähetin seuraavana päivänä vastaukseni: En voi matkustaa.

Tuskin oli vastaukseni mennyt, kun sain uuden ja entistä kiinteämmän matkustamiskutsun. Marraskuun 17 ja 21 päivän

välisenä aikana ne sitten toistuivat useaan kertaan. Sanantuoja, painostaakseen nopeata ratkaisua — joko siihen valtuutettuna tai ilman valtuuksia — sanoi, että kutsuja ei ollut mikään pienempi elin kuin Venäjän Kommunistisen Puolueen Politbyro (poliittinen toimisto) sekä kyseessäoleva luottamustehtävä hyvin huomattava ja olisi se yhteydessä Suomen asiain uuden vaiheen ja uudestijärjestelyn kanssa. Näin sain tietää niin paljon, ettei arvaamisen varaan jäänyt enää paljonkaan.

Sinä ehkä ihmettelet, kuinka minulle, joka olen pari vuotta ollut poissa itse päämajasta ja sivussa poliittisesta toiminnasta, olisi uskottu sellainen tehtävä. Ehkäpä juuri siksi, että olen ollut sivussa enkä tänä aikana millään tavoin osallistunut kommunistiseen toimintaan, olisin ollut tarkoitukseen sopiva. Enhän ole millään tavoin koskaan esiintynyt Neuvostoliittoa vastaan ja olisinhan nyt saapunut melkein kuin kyseessäolevasta maasta — aivankuin joku Forster, Henlein tai Seyss-Inquart aikoinaan lensivät, Berliiniin tai Berchtesgadeniin »kansan valtuuttamana pyytämään apua». Minun ansiokseni luultavasti myöskin katsottiin, että olen ollut sellaisissa huomattavissa luottamustehtävissä kuin Suomen Ammattijärjestön sihteerinä, Sosialistisen Työväenpuolueen puoluesihteerinä ym. enkä ole ollut Suomesta poissa niin kauan kuin useat emigrantit.

Kerron tästä kutsusta vain siksi, jotta sinulle selviäisi, ettei minun kannanottooni ole vaikuttanut mikään henkilökohtainen katkeruus tai ulkonainen pakko, valita vain yksi ainoa tie.

Minä, joka olen asunut lähes puoli vuosikymmentä Kremlin muurien juurella, tiesin varsin hyvin, millainen tekijä on Kremlin ja Politbyro. Tiesin, että sen kutsu on sekä laki että tuomio samalla kertaa. Uskaltaisinko olla sitä noudattamatta? Eihän sitä uskaltaneet siihen aikaan monien valtakuntien pää- ja ulkoministeritkään.

Kävin lävitse hermoja repivän sisäisen taistelun. Pääasia tässä taistelussa ei kuitenkaan ollut mahdollisten ikävien seurausten pelko, jos yhä uudelleen kieltäytyisin kutsua noudattamasta.

Pääasia oli Suomen ja sen kansan kohtalo. Ja se, menettelisinkö oikein vai väärin, jos antautuisin välikappaleeksi sen ratkaisussa.

Tiedän että Sinä, vanha toverini, olet yksi niistä harvoista, joka täydellisesti käsität sen taistelun vaikeuden ja raskauden, minkä noina päivinä kävin lävitse. Sinä muistat, kuinka me lukemattomat kerrat pitkinä vankilavuosinamme vankisellin yksinäisyydessä unelmoimme ajasta, jolloin valta Suomessa olisi työtätekevällä kansalla. Me unelmoimme hetkestä, jolloin saisimme julistaa, että meidän uhrauksemme ja kärsimyksemme eivät ole olleet turhat. Me unelmoimme uudesta valtiosta, uudesta yhteiskunnasta, mikä olisi meidän ihanteittemme ja aatteittemme mukainen. Nämä unelmat olivat meidän elämämme kannustin, ne antoivat meille voimaa ja ne lyhensivät meidän pitkiä ja yksitoikkoisia vankilavuosiamme.

Viime marraskuun vaikeina päivinä nuo vuodet ja niiden unelmat tuvahtivat yhä uudestaan ja uudestaan esiin. Oliko nyt koittanut tuo kauan unelmoimamme hetki? Saisiko Suomen työtätekevä kansa tätä Euroopan kaaoksellista tilannetta hyväksyen käyttäen nyt tilaisuuden vallan valtaamiseen ja sitten vähin erin sosialismin pystyttämiseen? Jos niin olisi, niin eikö minun, joka koko elämäni olen pyhittänyt tuolle asialle, pitäisi silloin olla mukana? Voisinko kieltäytyä myötävaikuttamasta tuollaisessa taistelussa ja ratkaisussa? Eikö se olisi rikos itseäni ja niitä ihmisiä kohtaan, joiden luottamusta olen nauttinut? Eikö se olisi koko entisyyteni ja koko sen 30-vuotisen työn kieltämistä, minkä olen työväenjärjestöissä tehnyt?

Asettelin näitä kysymyksiä ja aina sain selvän ja kirkaan vastauksen: Jos todellakin olisi kysymys vaikkapa vain välillisestikin, vaikkapa vain pieneltä, osaltaankin Suomen työtätekevän kansan olojen ja elämän parantamisesta, niin tottakai minun pitää olla mukana.

Suomen kansan »vapauttaminen».

Joka kerta kun pääsin tähän asti, nousi voimakkaana kysymys: *Mutta onko nyt siitä kysymys?* Onko mitään merkkejä olemassa, jotka viittaisivat siihen suuntaan? Eivätkö kaikki alkuvalmistelut viittaa siihen, että on kysymyksessä meidän aarteittemme ja vakaumuksemme vastainen teko? Eikö Saksan-Neuvostoliiton pakti, jossa tämä asia on ratkaistu, luo kysymykselle kauhistuttavan taustan? Eivätkö nämä alkuvalmistelut epäilyttävästä muistuta Itävallan, Tšhekkoslovakian ja Puolan valtauksia? — Ja samalla hetkellä näin itseni jonkun kurjan ja tutisevan, ikuisesti kaikissa piireissä halveksitun Hachan hahmossa seisomassa Stalinin ja Molotovin edessä »pyytämässä», että Punainen Armeija tulisi »vapauttamaan» Suomen kansan. Ja minua kauhistutti.

Taistelun näin jatkuessa paholainen kuiskaa korvaan, mutta, ajattele sentään, millaisen viran saisit! Eikö se olisi juhlallista! Sinä sellaisessa asemassa! Ja ajattele kuinka hyvä tilaisuus sinulle tarjoutuisi selvittää välejäsi entisten vastustajaisi kanssa. Eihän ainakaan sinun pitäisi sääliä Suomen valtaherroja. Eivätkö he ole pitäneet sinua lähes vuosikymmenen vankilassa ja jo yli seitsemän vuotta maanpaossa. Et suinkaan väitä, että tuo isänmaa olisi sinua hellävaroen kohdellut. Ja onko sitten kaikilla tähänastisilla Suomen ja monien muiden maiden johtomiehillä ollut aina niin puhtaat motiivit? Ehkäpä sittenkin aikaa ottaen kansa unohtaa tämän kauhean alun ja ehkäpä suomalaiset miehet ainakin myöhemmin pääsevät määräämään Suomen kohtaloista? Eikä asiain kulkua kuitenkaan enää voi mikään muuttaa, ovathan siitä päättäneet sellaiset miehet kuin Hitler ja Stalin. Tuhoat vain itsesi taistelussa sellaisia voimia vastaan

Tällä tavoin myllertää ajatus. Mutta totuuden nimessä minun on sanottava, että jokaiseen tuollaiseen houkuttelukysymykseen ajatukseni antoi selvän ja kirkkaan vastauksen: *Se olisi väärin.*

Se olisi rikollista. Se olisi vakaumukseni myymistä muutamista vaivaisista henkilökohtaisista eduista. Se olisi Suomen kansan ja sen asian pettämistä. Se olisi sosialismin aatteiden pettämistä.

Voimakkaana ryöppynä tuli mieleeni ajatuksia: Ajattele maan ja kansan tuhoa. Ajattele palavia koteja ja tuhansien lasten ja naisten silvottuja ruumiita. Ajattele granaattien ja shrapnellien repimiä nuoria työläisiä, ystäviäsi ja parhaimpia tovereitasi. Ajattele niitä tuhansia harmaantuneita työmiehiä ja työläisnaisia, joille olet puhunut ja kirjoittanut sosialismista ja rauhanaatteesta ja jotka ovat sinua kannattaneet ja puolustaneet. Palavien raunioitten keskellä he nyt kädet nyrkkiin puristettuna sinulle huutaisivat: Tämäkö nyt on sinun rauhanpolitiikkaasi! Tämäkö on sinun sosialismiasi? Näinkö sinä parannat meidän olojamme ja asemaamme?

Ja kaiken tämän jälkeen ikäänkuin lopputuloksena tuosta verisestä hyvinvointisodasta tuli elävänä mieleeni, ei vapaa kansanvalta, ei ihana ja onnellinen elämä, vaan muisto niistä sadoista parhaimmista tovereistani, jotka pakkotyövankeina loppuun nääntyneinä ihmisraunioina kaivavat kanavia Venäjän loppumattomilla aroilla. Ajatuksissani he ikäänkuin symbolisoivat koko Suomen kansan tulevaa kohtaloa.

Ratkaisuni.

Mitä pitemmälle tuo Jaakobin paini jatkui, sitä kirkkaampana minulle selvisi, että tässä ei ole kysymys Suomen työtätekevän kansan vapauttamisesta. Tässä on kysymys kauhistuttavasta rikoksesta, jossa minä en voi olla mukana. Kuinka minä samaten kuin monet muut minuun verrattavat, jotka olemme suurille työläisjoukoille selittäneet, että juuri se eroittaa Neuvostoliiton imperialistisista valloista, ettei se tee kansansa eikä maailman työväenluokan selän takana salaisia sopimuksia ja sotaliittoja, sen diplomatia on julkista eikä se koskaan hyökkää toisen valtion kimppuun, sen politiikka on rauhanpolitiikkaa, joka

tuomitsee sodan hirvittävänä rikoksena; niin kuinka me nyt voisimme olla mukana tässä rikollisessa pelissä, kuinka me voisimme katsoa työläisiä silmiin, joille olemme päinvastaista opettaneet, tuntematta itseämme roistoiksi

Ennen minä istun vaikka toiset kymmenkunta vuotta vankilassa tai elän lopun ikääni maanpaossa, ennenkuin antaudun välikappaleeksi noin likaiseen ja rikolliseen peliin. Päättävästi minä hylkäsin tuon tien ja marraskuun 23 päivänä lähetin Moskovaan uudelleen kieltävän vastauksen, missä ilmoitin, etten matkusta ja että tehtävät, joita minulle tarjottiin, olivat minulle ylivoimaisia

Neuvostoliiton hyökkäyksen poliittinen ja aatteellinen pohja.

Kirjeeni alkuosa antaisi Sinulle ehkä aiheen väitteeseen, että olen antanut sentimentaalisten seikkain liiaksi vaikuttaa itseeni. En yritäkään kieltää sellaista inhimillistä heikkoutta, mutta väitän, etteivät mitkään tunneseikat ole kantani määrittelyssä ratkaisevia eikä määrääviä, vaan seuraavat kylmästi poliittiset ja aatteelliset seikat:

1. Tämä sota ei ole mikään Suomen työtätekevän kansan vapaustaistelu rahavaltaa vastaan, se on imperialistinen hyökkäys, jossa tuhotaan Suomen maa ja kansa.
2. En usko, että Punaisen armeijan voiton jälkeen valta Suomessa jäisi Suomen työtätekevälle kansalle ja että Suomelle koittaisi onnellinen aika.
3. En voi olla mukana hävittämässä ja häpäisemässä Leninin suurta elämäntyötä, Neuvostovaltiota, ja niitä kulmakiviä, joille se on rakennettu.

Imperialistinen hyökkäys.

Ensimmäinen väitteeni, ettei tämä ole mikään Suomen työtätekevän kansan vapaustaistelu, selviää jo yksistään siitä, ettei

sitä alkanut eikä sitä käy Suomen työtätekevä kansa oman maansa kapitalisteja vastaan, vaan vieraan vallan armeija Suomen kansaa vastaan, ennenkaikkea työtätekevää kansaa vastaan.

Voitaneen sanoa, että Punainen armeija on koko maailman työtätekevien armeija ja on siis oikeutettu käymään vapaustaistelua Suomen työläisten ja talonpoikien nimessä ja puolesta. Toisinsanoen neuvostoaatetta ja maailman vallankumouksen aatetta tuodaan nyt vieraaseen maahan Puna-armeijan pistinten avulla. Tällaisen on kuitenkin itse Stalin todistanut rikolliseksi trostkilaiseksi opiksi. Ja mahdoton sellainen oppi onkin. Mutta vaikkapa menisimme niinkin pitkälle, että hyväksyisimme tuon tuhannesti trostkilaiseksi kirotnun opin, emme saa tästä sodasta sittenkään työtätekevien vapaustaistelua. Kaikki tosiasiat ja lukemattomat asiakirjat puhuvat sitä vastaan.

Meille on itse Stalin opettanut, että kun lähдете tutkimaan jotakin tapausta, niin etsikää ensin ne syyt, jotka tapauksen aiheuttavat, vasta sitten ymmärrätte tapauksen, s. o. syiden seurauksen oikean sisällyksen. Kuka nyt voisi todistaa, että Suomen sodan syy olisi ollut Suomen työtätekevän kansan sorrionalainen asema. Kuka uskaltaisi edes väittää, että saksalais-neuvostoliittolaispaktin solmimisen yhteydessä sen paremmin Hitler kuin Stalinkaan lausuivat edes ajatusta, vielä vähemmän tekivät siitä päätöstä, että Suomen työväestö on vapautettava rahavallan ikeestä. Ja kuitenkin tämän paktin yhteydessä päätettiin Suomen kohtalosta, siis hyökkäyksestä Suomeen. Hyökkäyksen syyt siis juontavat juurensa Saksan ja Neuvostovaltion sopimuksesta, jossa osa Eurooppaa jaettiin näiden kahden suurvallan välisiin taloudellisiin ja poliittisiin etualueisiin. Että Suomi joutui Neuvostoliiton eikä Saksan etualueeseen, siis alueeseen, jonne Neuvostoliitto Saksan myötävaikutuksella voi tehdä sotilaallisia hyökkäyksiäkin ja toimittaa valtauksia — sen määräsi Suomen geopolittinen, maantieteellinen asema, eikä suinkaan Suomen kansan vapauttamisen tarve. Että Suomen kansan »vapauttajaksi» sopimuksen mukaan joutui Punainen

armeija eikä natsi-Saksan armeija, senkin yksinkertaisesti määräsi maamme geopoliittinen asema eikä se väite, että Punainen Armeija on maailman työtätekevien armeija. Saman saksalais-neuvostoliittolaisen paktin perusteella, jälleen maantieteellisestä asemasta riippuen, esiintyi Saksan armeija Puolan kansan »vapauttajana». Näin neuvostojohtajat myivät Punaisen armeijan erikoisoikeuden esiintyä »vapauttajana» myöskin natsiarmeijalle.

Neuvostoliiton ja Suomen välisissä neuvotteluissa ei myöskään ollut kysymys Suomen työväestön sorretusta asemasta. Silloin puhuttiin vain Neuvostoliiton ja ennenkaikkea Leningradin turvallisuudesta. Leningradin turvallisuuden olisi kuitenkin kaikkein parhaimmin taannut Neuvostoliitolle myötämielinen Suomen kansa, joka olisi noussut kaikkia sotaseikkailuja ja interventioyrityksiä vastaan samalla samalla kuin se nyt on noussut Puna-armeijaa vastaan.

Valheellinen fraasi Suomen kansan vapauttamisesta keksittiin vasta senjälkeen kun aivan muiden syiden perusteella oli päätetty hyökätä. Hyökkäys on siis lähtenyt natsi-Saksan ja Neuvostoliiton yhteisistä intresseistä ja palvelee niin ollen yksinomaan niitä, eikä pienemmässä määrin Suomen työtätekevän kansan etuja. Punainen armeija ei siis saavu Suomeen Suomen kansan vapauttajana, vaan saksalais-venäläisen paktin salaisen pykälän sanamuodon toimeenpanijana. Hyökkäyksen todellisista syistä lähtien näemme, että se palvelee yhtä paljon natsi-Saksan, joka on yrityksen tukija ja toinen osakas, suurkapitalistisia, taantumuksellisia ja imperialistisia pyyteitä, kuin Neuvostoliitonkin tarkoitusperiä, jotka tässä tapauksessa ovat imperialistisia. Että tällä taistelulla ei pienimmässäkään määrässä ole työn ja pääoman välisen taistelun luonnetta, sen on Suomen luokkatietoinen työväestö tuntenut tapahtumien alkuvaiheista alkaen ja suhtautunut taisteluun sen mukaisesti.

Jos tahdotaan muuttaa hallituskomentoa, täytyy taistelun lähteä itse kansasta, oman maan kansasta ja sen tulee käyttää sellaisia taistelukeinoja, jotka eivät häpäise tätä taistelua ja taisteli-

joita ja jotka takaavat, että tuon taistelun tuloksena syntyvä uusi hallituskomento rakentuu aatteellisesti ja moraalisesti kunniallisille ja kestäville perusteille. Moraalittomin keinoin pystytetty hallituskomento ei koskaan tule saamaan kansan kannatusta.

Mutta minkälaisia taistelukeinoja käyttävätkään neuvostojohdajat tässä »kansan vapaustaistelussa». Kaikkein julmimpia ja kaikkein moraalittomimpia. Siis tyypillisesti imperialistisia, kansan köyhimpiä, ja avuttomimpia kerroksia eniten tuhoavia. Siviiliväestön, naisten ja lasten, sairaaloitten, turvattomien maalaiskylien ja kaupunkien lentopommitus on tehnyt minuun järkyttävän vaikutuksen. Sinä muistat, kuinka voimakkein sanoin me tuomitsimme Abessiiniassa ja Espanjassa tapahtuneen naisten ja lasten pommituksen. Me nostimme niillä tapauksilla inhon ja suuttumuksen myrskyn. Nytkö meidän pitäisi se hyväksyä, kun se kohdistuu meidän omaan kansaamme, meidän omiin tovereihimme, lähimpiin ja rakkaimpiin omaisiimme! Ei! Vasta nyt meidän pitää se tuomita tuhat kertaa voimakkaammin kuin ennen syystä, että sitä suorittaa valtio, jota me olemme puolustaneet ja joka on ollut muiden valtioiden barbaaritekoja tuomitsemassa.

Saatanallisen kyynilliseltä tuntuu kieltö, ettei siviiliväestöä ole pommitettu. Jos näiden pommitusten toimeenpanijoilla olisi hituisenkaan moraalia, niin he lausuisivat edes osanoton ja välittelun sanoja ja koettaisivat jotenkin selittää pommituksia ikäväksi erehdyksiksi. Mutta ei edes mitään tällaista, vain röyhkeä kieltö. Tämä röyhkeys onkin ollut paras keino sen viimeisenkin myötätunnon rippeen poistamiseen, mitä ehkä joku yksilö vielä sodan alkuaikoina neuvostojohdattajia kohtaan tunsu. Eräs vanha puoluetoverini kirjoittaa minulle: »Miltä luulet minusta tuntuvan, joka lentopommituksessa olen menettänyt kotini ja rakkaan lapseni, kun Venäjän radiosta, josta aina olen väittänyt puhuttavan totuuden sanoja, kuulen puhuttavan, että puheet siviiliväestön pommituksista ovat »vai-

kokaartilaisten bandiittien valheita». Käsitän tuon vanhan toverini katkeruuden. Jos me hyväksyisimme vaitiololla tällaisen julmuuden, joka tuskin löytää vertauskohtaa mistään suuretakaan imperialistisesta sodasta, ja tällaisen ennenkuulumattoman «moraalittomuuden, niin me häpäisisimme ja tuomitsisimme, emme vain itseämme, vaan koko tähänastisen taistelumme ja elämäntyömme.

»Kansanhallitus» — vieraitten pistinten varassa.

Perustelujeni toinen väite: Kun siis sodalla alunperin on ollut imperialistisen sodan luonne, kohdistuu se koko kansaan ja kaikkein ankarimmin työtätekevään kansanosaan. Kun hävitys ja tuho, kodin, läheisten omaisten, toverien ja ystävien menetys, näin kohdistuu niihinkin, joiden varassa ja avulla uutta Suomea pitäisi rakentaa, tulee kansa siltäkin kohdalta miltei viimeistä miestä ja naista myöten olemaan vihamielisiä uusille vallanpitäjille. Juuri Neuvostoliiton ystäville ja «sen politiikan kannattajille hyökkäys oli ankarin isku. Hyökkäyksen aiheuttamien muiden kärsimysten ohella heille tuottaa katkeruutta ja tuskaa se, että neuvostojohtajat pettivät sen aatteen, jonka varaan rakentui se ihailu ja kannatus, jota työläisjoukot Neuvostoliitolle osoittivat. Tällaisella teollaan ovat neuvostojohtajat pakoittaneet koko kansan, mukana Neuvostoliitolle aikaisemmin myötämielisetkin kansalaiset, katkeraan taisteluun maahantunkijaa vastaan. Hyökkääjä ei näin ollen voi saada kannattajia kansan mistään kerroksesta tai ryhmästä.

Eikö näin ollen ole selvää, ettei mikään »kansanhallitus», jolla on takanaan vain pienen pieni murto-osa kansasta, mutta vastassaan tosiasiallisesti koko kansa, voi hallita maata ilman vieraita pistimiä. Jokainen suomalainen mies, joka tällaisen rikollisen sodan jälkeen syntyneissä olosuhteissa yrittää maata hallita, joutuu niin katkeran halveksumisen ja vihan alaiseksi, että hänen olonsa tulee sietämättömäksi. Vaikka neuvostohallituk-

sella olisi hyvää tahtoakin — jota minä en kaiken tapahtuneen jälkeen usko — jättää valta suomalaisten miesten käsiin, niin se käytännöllisesti katsoen on mahdottomuus. Puna-armeija jäisi maahan, virkamiehistö suurelta osaltaan tulisi jäämään venäläiseksi, joka ei luota vähääkään suomalaisiin, ei edes suomalaisiin kommunisteihin kuten kokemus on osoittanut. Lisäksi minulla on enemmän kuin tarpeeksi todistuksia ja esimerkkejä Neuvosto-Karjalasta, kuinka mahdotonta neuvostojohtajain viimeaikainen kansallisuuspolitiikka on ollut ja kuinka mahdotonta suomalaisten miesten on heitä palvella.

Kaiken tämän lisäksi näyttää kiertämättömältä, että jos Neuvostoliitto onnistuisi valtaamaan Suomen, joutuisi maa ehkä pitkiksikin ajoiksi imperialististen suurvaltain sotänäyttämöksi. Neuvostoliitto, liittoutumalla pääsodanlietsojan, Saksan, kanssa ja yhtymällä aktiivisena osanottajana alkaneeseen imperialistiseen maailmansotaan, on niin vaarallisesti sotkeutunut tähän rikolliseen peliin, ettei sillä ole suuriakaan mahdollisuuksia Suomen sodan jälkeen välttyä yhteenotosta muiden suurvaltojen kanssa. Ja tässä tapauksessa olisi Suomi jälleen sotänäyttämönä, tuhon ja hävityksen temmelyskenttänä. Näistä syistä en usko, että valtauksen jälkeen valta Suomessa jäisi Suomen kansalle ja että sille koittaisi onnellinen aika — päinvastoin.

Leninin elämäntyön hävittäminen.

Kolmas väitteeni: Kun Neuvostoliitto Leninin johdolla yli 22 vuotta sitten perustettiin, kirjoitti se lippuunsa näkyvimmälle paikalle tunnukset: kansojen itsemääräämisoikeus ja rauhanpolitiikka. Vuosien 1914—18 imperialistisen maailmansodan näännyttämät ja runtelemat kansat tervehtivät Neuvostoliitossa valtiota, joka vapauttaisi ihmiskunnan sodan painajaisesta. Pienet kansat ja kansallisuudet tervehtivät siinä itsemääräämisoikeutensa puolustajaa ja turvaajaa. Työtätekevä kansa puolusti siinä konkretisoituneena sosialismin aatetta, ihmisyysden,

oikeudenmukaisuuden ja vapauden aatetta. Näin sai Neuvostovaltio kaikkialla ja kaikissa piireissä kannattajia ja puolustajia. Muistat, kuinka mekin, sinä ja minä, rohkeasti panimme oman panoksemme sen puolesta silloin kun se taisteli kaikkein pahimmissa vaikeuksissaan. Näin me miljoonien muiden ohella jouduimme Neuvostoliiton aktiivisiksi puolustajiksi ja rakentajiksi. Siksi tuntuu katkeralta, kun tätä valtiota ja sen voimaa nyt käytetään aivan päinvastaiseen tarkoitukseen kuin mihin se oli suunniteltu. Pakti Hitlerin kanssa ja hyökkäys Suomeen on Neuvostovaltion alkuperäisen ohjelman, Leninin ohjelman ja elämäntyön häpäisemistä. Niillä teoilla neuvostojohtajat ovat arvaamattomassa määrin heikentäneet Neuvostoliittoa. Ne ovat näin muutamassa kuukaudessa menettäneet Neuvostoliiton puolesta taistelevan miljoona-armeijan, joka taistelussa Neuvostoliiton puolesta olisi ollut paljon mahtavampi tekijä kuin mikään Punainen armeija.

Neuvostojohtajat ihmeellisellä politiikallaan ovat saattaneet kaikissa maissa uskollisimmat kommunistitkin säälittävän kurjaan asemaan Ajattelepas vain esim. Skandinavian maiden kommunisteja. Heillä on kyllä yleisenä ohjeena taistelu imperialistista sotaa vastaan, mutta tosiasiaassa he taistelevat ja saavat taistella vain englantilaista imperialismia vastaan. Hyökkäys heidän maihinsa saattaisi kuitenkin tapahtua jonkun muun imperialismiin taholta, sellaisen, joka on liitossa Neuvostoliiton kanssa ja jota Neuvostoliitto varustaa hyökkäysmateriaalilla. Mitä he silloin tekevät? Asettuvatko he taisteluun hyökkääjää vastaan maansa vapauden puolesta? Siihen he eivät osaa eivätkä uskalla vastata. Yhtä surkeassa asemassa ovat Belgian ja Hollannin kommunistit ja kommunistiset puolueet. Tsekkoslovakian, Itävallan ja Puolan kommunistiset puolueet eivät voi — ei ainakaan Moskovan suostumuksella — nostattaa taistelua natsismia vastaan maansa vapauttamiseksi natsismin ikeestä. Se olisi Englannin imperialismiin avustamista ja heikentäisi Saksan puolustamista. Ja se olisi saksalais-venäläisen paktin hengen ja

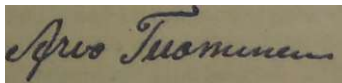
ehkäpä kirjaimenkin vastustamista. Voitko ajatella mitään surkeampaa? Eikö tällaisella asenteella ja politiikalla avusteta natsismin leviämistä? Onko sitten ihme, että kommunistiset puolueet ja niiden kannattajat ovat joutuneet ympäripääsemättömään umpikujaan, katastroofin partaalle.

Kun näin katselemme tosiasioita, tulemme vakuutetuksi, ettei ainoastaan Suomen tapaus, joka tietenkin meihin on syvästi koskenut, vaan neuvostojohtajain koko viimeaikainen ulkopolitiikka on muodostunut sellaiseksi, että se tulee vastaisuudessaakin aiheuttamaan monien maiden työtätekeväille kansalle ja myöskin Neuvostoliiton omille kansoille mittaamattomia kärsimyksiä. Tämä politiikka ei enää ole rauhanpolitiikkaa eikä kulje käsi-kädessä työväenliikkeen etujen kanssa, siksi siinä ei voi olla mukana kukaan, joka tahtoo pitää kiinni kunniastaan, vakauksestaan ja sosialismin aatteista.

Ylläkuvattujen tosiasiain jälkeen sinulle varmaankin selviää, miksi en voi olla mukana tuossa politiikassa. Uskon, ettet sinäkään noin vain voi heittää romukoppaan niitä aatteita ja ihanteita, joiden puolesta olet koko elämäsi uskollisesti taistellut. Meillä on asia, jonka puolesta olemme taistelleet ja jonka puolesta kannattaa taistelua jatkaa. Kun olosuhteet ja terveydentilani jälleen sallivat, tulen voimiani säästämättä olemaan mukana Suomen työtätekevän kansan todellisessa vapaustaistelussa, jonka eteenpäin menoa ja voittokulkua loppujen lopuksi mikään voima — tilapäisistä vastoinkäymisistä huolimatta — ei voi estää.

Helmikuun 14 p:nä 1940.

Vanhalla toveruudella

Kommunistisen Internationalen pääsihteerille Georg Dimitroville

Kommunistisen Internationalen toimeenpanevan komitean ja toimeenpanevan komitean puhemiehistön (presidiumin) kandidaattijäsenen sekä Suomen kommunistisen puolueen puoluesihteerin ja keskuskomitean jäsenen ominaisuudessa käännyn Teidän ja kauttanne Kominternin toimeenpanevan komitean puoleen seuraavalla kirjeellä:

Neuvostojohtajain rikos ja Komintern.

Jo pitkän aikaa olen arvostelevasti suhtautunut Kominternin politiikkaan, erikoisesti siihen, että sen johto nöyrän, tahdotoman lakeijan tavoin on hyväksynyt Neuvostoliiton johtajien sellaisetkin sisä- ja ulkopoliittiset otteet, jotka ovat mitä jyrkimmässä ristiriidassa Kominternin alkuperäisen ohjelman ja kansainvälisen proletariaatin etujen kanssa. Tämän kriittillisen suhtautumiseni tähänastisena ilmauksena on ollut vain pyrkimys vetäytyä syrjään kaikessa hiljaisuudessa poliittisesta toiminnasta, varsinkin kun terveytenikin jo pitkän aikaa on ollut heikko. Viimeaikaiset tapahtumat ja erikoisesti Neuvostoliiton Suomeen tekemä rikollinen hyökkäys ja sen yhteydessä tehdyt julmuudet ja vääryydet, joille te, Kominterninkin johtajat olette kiirehtineet antamaan siunauksenne, pakoittavat minut oikeuden ja totuuden nimessä luopumaan vaiteliaisuudestani ja jul-

kisesti sanoutumaan irti sellaisesta politiikasta Ja panemaan vastalauseeni sitä vastaan sekä samalla luopumaan Kominternin toimeenpanevan komitean ja sen presidiumin kandidaattijäsenyydestä.

Sanoin jo edellä, että hyökkäys Suomeen oli rikos. Se oli ennenkaikkea rikos Suomen kansaa kohtaan, mutta se oli samalla myöskin rikos Neuvostoliiton kansoja ja koko maailman työtätekeviä vastaan. Se oli rikos kansojen itsemääräämisoikeuden peruseriaatteita ja rauhanpolitiikkaa vastaan, niitä periaatteita, jotka Neuvostoliiton ja koko maailman työtätekevät ovat omaksuneet omikseen ja joiden puolesta he ovat taistelleet Tätä rikosta ei pienimmässäkään määrin lievennä, vaan päinvastoin pahentaa ne demagogiset ja valheelliset väitteet joilla Neuvostoliiton johtajat ovat yrittäneet tätä rikostaan puolustella ja kaunistella.

Hyökkäyksen puolustelu.

Mikä olikaan ensimmäinen väite, millä yllättävää hyökkäystä yritettiin perustella? Se oli väite, että Suomi oli aloittanut hyökkäyksen, ampunut marraskuun 26 päivänä Mainilasta nuo kuuluisat tykinlaukaukset. Minä en voi ratkaista, enkä siihen pyrikään, ammuttiinko Suomen vaiko Venäjän puolelta nuo laukaukset Minä tahdon vain osoittaa, että ne eivät olleet hyökkäyksen syy, vaan niitä käytettiin lähtökohtana hyökkäykseen. Hyökkäyksestä ja Suomen valloittamisesta oli päätetty ja paljon aikaisemmin. Ainakin jo marraskuun 13 päivänä, siis noin 2 viikkoa aikaisemmin, Tekin ja eräät muutkin Kominternin sihteereistä tiesitte, että Suomeen oli päätetty hyökätä ja että sille oli päätetty asettaa »kansanhallitus». Teillä oh vain pulma siinä, mistä siihen löydettäisiin miehiä. Tätä tosiasiaa vastaan, jonka valossa väitteet Mainilan laukauksista joutuvat omituiseen valoon, Te tuskin rohkenette väittää. Mainilan laukauksista ei neuvostolehdistössä jostakin syystä enää paljon

puhuta, mutta sitä enemmän niistä tulee puhumaan objektiivinen historioitsija, joka ei käsittele niitä vain muutamana tykinlaukauksena, vaan lähtökohtana rikokseen, joka vaatii parinsadantuhannen viattoman ihmisen hengen.

Toiseksi sodan syyksi on Neuvostohallituksen taholta virallisesti ilmoitettu, että Suomi oli neuvostovihamielinen ja vaarallinen sodan pesäke, joka oli hävitettävä ja että Suomen hallitus ei suostunut Neuvostohallituksen Leningradin turvallisuutta koskeviin vaatimuksiin. Minä henkilökohtaisesti toivoin, että Suomen hallitus olisi viime syksynä suostunut Neuvostohallituksen vaatimuksiin. Ja käsitykseni on, että se olisikin ollut pakoitettu niihin suostumaan, jos Neuvostoliitto olisi noudattanut rauhallisempaa taktiikkaa, toisin sanoen *julistamaansa rauhanpolitiikkaa*, ja malttanut odottaa, vaikkapa vain ne kuukaudet, mitkä se sitten mielettömästi tuhosi sekä omaa että Suomen kansaa. Kun Neuvostohallitus kuitenkin, ennenkuin rauhallisen ratkaisun keinot olivat kaikki jo loppuun käytetyt, valitsi hirvittävän ja verisen sodan, antaa se oikeuden olettaa, että se *todellisuudessa pyrkikin sotaan eikä rauhalliseen vaatimustensa hyväksymiseen!* Se tahtoi maailmalle näyttää Punaisen armeijan, joka muutamassa päivässä tulisi marssimaan Helsinkiin, mahtavuuden ja voiman. Tämä rauhallisen ratkaisun hylkääminen on ollut raskas toteamus ei vain Suomen kansalle vaan kaikille Neuvostoliiton ystäville ja rauhanpolitiikan kannattajille koko maailmassa. Siinä kohdassa tulee myöskin jälkipolvien ja historian tuomio olemaan säälimätön ja ankara, sillä niitten satojen tuhansien viattomien Suomen ja Neuvostoliiton kansalaisten veri, jotka tässä sodassa tuhottiin tai tehtiin raajarikoiksi, huutaa ankaraa tuomiota sodan aloittajalle ja rauhantien hylkääjälle.

Suomen todellinen suhtautumistapa Neuvostoliittoon.

Ei voida kieltää, että Suomessa on ollut joukko Neuvostoliitolle vihamielisiä aineksia ja on mahdollista, että osa näistä sopivan tilaisuuden tullen olisi ollut valmis yllyttämään Suomea neuvostovastaiseen sotaankin. Mutta joka väittää, että itse Suomen kansa olisi ollut tällaisen politiikan takana, hän herjaa sitä. Kansan valtava enemmistö ei ole ollut Neuvostoliitolle vihamielistä, päinvastoin on se aina vaatinut hyvää ja rauhallista naapurussuhdetta. Ja minä uskallan vakuuttaa, että jos tätä kansaa olisivat jotkut seikkailijat yrittäneet käyttää hyökkäyssotaan Neuvostoliittoa vastaan, olisi se valtavana voimana noussut näitä seikkailijoita ja sellaista sotaa vastaan. Se olisi sellaisia sodan syyttäjiä ja lietsojia vastaan taistellut samantaisella voimalla ja sitkeydellä kuin se sitten taisteli Punaista armeijaa ja venäläisiä sodan syyttäjiä vastaan. Luullakseni nuo kolme ja puoli sotakuukautta ovat Neuvostoliiton johtajille osoittaneet, että Suomen kansassa Neuvostoliiton ystävänä ja puolustajana olisi ollut huomioonotettava voima, ehkäpä parempi turva Leningradille kuin Suomelta nyt ryöstetyissä maa-alueissa.

Te muistanette, kuinka Suomen kansa vv. 1918—22 päättävästi teki tyhjäksi kaikki Neuvostoliiton vastaiset sotayritykset ja esti Suomen maaperän käyttämisen interventiotarkoituksiin, jollaista eräät ryhmät hautoivat ja »kansannousuilla» yrittelivät. Ja niin se olisi tehnyt nytkin. Sellaisesta sodasta ei kerta kaikkiaan olisi tullut mitään eikä minkään imperialistisen suurvaltaan olisi ollut helppo käyttää Suomea neuvostovastaisen sodan tukikohtana, niin suuri oli Suomen työtätekevän kansan sodanvastainen voima. Ainakin Neuvostoliiton silloin olisi ollut helppo Suomen kansan aktiivisella avulla torjua alettu hyökkäys, jos sitä joku olisi yrittänyt.

Leniniläinen kansallisuuspolitiikka ja Stalin.

Vv. 1919—22 oli Suomen mahdollinen käyttäminen interventiotarkoituksiin paljon suurempi kuin viime syksynä. Mutta eihän Lenin sen eikä minkään muunkaan syyn varjolla koskaan asettanut kysymystä hyökkäyksestä Suomen kimppuun, Lenin oli antanut Suomelle itsenäisyyden, hän kunnioitti sitä, eikä missään olosuhteissa suostunut luopumaan leniniläisestä kansallisuuspolitiikasta eikä pettämään antamaansa sanaa. Ja minun on muistutettava, että Stalinkin v. 1917 oli tiukasti samalla linjalla. Muistelkaapa vain hänen lausuntonsa Toimeenpanevan Keskuskomitean kokouksessa 22/12 1917, jolloin hän käsitteli kansankomissaarien neuvoston päätöstä itsenäisyyden myöntämisestä Suomelle. Aivan oikein hän lausui valittelunsa siitä, että itsenäisyyspaperi täytyi antaa Suomen porvariston edustajille, mutta päättävästi hän samalla polemisoi sellaisia käsityksiä vastaan, että Suomelle olisi itsenäisyys voitu myöntää vain siinä tapauksessa, että valta siellä olisi ollut Suomen työväestön käsissä ja jatkoi: »Voidaan olla hyväksymättä kansankomissaarien neuvoston päätöstä, voidaan asettua kriittiselle kannalle siihen nähden, mutta ei pidä löytyä ketään, joka kansankomissaarien neuvostossa näkisi fraasimaakarini, joka ei pitänyt lupastaan, sillä ei ole mitään voimaa maailmassa, joka voisi pakoittaa kansankomissaarien neuvoston rikkomaan lupauksensa» (s.o. bolshevistisen puolueen ohjelman mukaisen Suomen itsenäisyyslupauksen).

Tämä oli johdonmukaista, varauksetonta ja kiertämätöntä leniniläisen kansallisuuspolitiikan tulkintaa, missä jyrkästi torjuttiin spekulatiivinen tilannepolitiikka. Mutta entäs viime marraskuun 30 päivänä? Eikö silloin rikottu Suomen itsenäisyyttä ja hyökätty maahan lähinnä sillä perusteella, että siellä väitettiin olevan Neuvostoliitolle vihamielinen hallitus — eikä se kuitenkaan ollut niinkään vihamielinen kuin v. 1917, Svinhufvudin hallitus. Suomen itsenäisyys ja koskemattomuus kyllä luvattiin tällöinkin turvata ja normaaliset suhteet solmia, mutta

vain Neuvostoliitolle ystävällisen »kansanhallituksen» kanssa. Kuinka tämä sopii yhteen v. 1917 Stalinin antaman lausunnon ja kansankomissaarien neuvoston silloisen päätöksen kanssa? Ettehän ihmettele, vaikka maailmassa jo löytyisi paljonkin sellaisia ihmisiä, jotka nykyisessä kansankomissaarien neuvostossa näkevät fraasimaakarini ja hämmästyneenä kysyvät, mikä oli se voima, joka pakotti kansankomissaarien neuvoston rikkomaan v. 1917 Leninin johdolla tehdyn päätöksen, Suomen riippumattomuuden ja alueellisen koskemattomuuden kunnioittamisesta.

Sota Suomen työtätekevää kansaa vastaan.

Väite, että Suomi oli vaarallinen sodan pesäke, joutuu näin ollen aivan toiseen valoon, kun otetaan huomioon, että Suomen kansa jyrkästi vastusti kaikenlaista sotaseikkailua. Eikä se väite missään tapauksessa olisi oikeuttanut hyökkäämään, jos olisi noudatettu leniniläistä kansallisuus- ja rauhanpolitiikkaa. Mutta neuvostohallitus ei halunnut sitä enää noudattaa. Se ei myöskään halunnut luottaa siihen huomattavaan, Neuvostoliittoa puolustavaan voimaan, jonka Suomen työtätekevää kansaa muodosti taistelussa rauhan säilyttämisen puolesta kaikenlaisia interventioita vastaan.. Siksi se aloitti sodan Suomen *kansaa* vastaan. Sanon alleviivaten kansaa vastaan, sillä Te tiedätte yhtä hyvin kuin minäkin, että Punainen armeija, sen tykit ja lentokoneet eivät, tuhonneet Suomessa mitään pieniä valkokaartilaisosastoja tai jotain pientä ryhmää Neuvostoliitolle vihamielisiä sota-aktivisteja tai »englantilaisen imperialismin ja rahavallan kätyreitä». Jospa se olisikin tuhonnut sellaisia eikä Suomen maata ja kansaa, niin en ainakaan minä olisi niiden puolesta taisteluun ryhtynyt. Mutta juuri niitpä se ei tuhonnut. Se tuhosi itse Suomen kansaa ja *nimenomaan juuri työtätekevää kansaa*, työläisiä ja talonpoikia. Nehän ne muodostavat Suomen armeijan valtavalta osaltaan. Minkälaiseen valoon joutuukaan Stalinin lause, että ihminen on meidän kallein pääomamme ja että juuri työläiset ja talonpojat ovat lähinnä hänen

sydäntään, silloin kun neuvostohallitus mielettömässä sodassa tuhosi heitä sadoin tuhansin.

Kolmas tämän hyökkäyksen rikollisen luonteen sumuttamiseksi keksitty keino oli Hitlerin esimerkkien mukainen »kansanhallitus». »Kansanhallitus» se oli, joka pyysi Punaista armeijaa vapauttamaan Suomen kansan rahavallan ikeestä, selitti neuvostohallitus. Mutta aivan samoin kuin Hitler unohti kysyä Itävallan, Tšhekkoslovakian ja Puolan kansoilta, haluavatko he natsiarmeijaa vapauttajakseen, samalla tavoin neuvostohallituskin unohti tai ylimielisesti laiminlöi kysyä *Suomen varsinaiselta kansalta tai edes siltä kansan osalta, jonka kannatukseen hyökkäyksen alettua vedottiin, mikä oli sen mielipide asiassa*, halusiko se tuollaista »kansanhallitusta» ja Punaista armeijaa vapauttajakseen. Suorastaan koomilliselta tuntuu, ettei vaivauduttu kysymään edes Suomen Kommunistisen Puolueen mielihetuttä, mikäli minulle luotettavalta taholta on vakuutettu. Tällainen toimenpide saattoi tuntua neuvostohallituksesta, ehkäpä teistä Kominternin johtajistakin tarpeettomalta ja joutavalta ajanhukalta, mutta se oli raskas rikos ja sillä on ollut ja tulee vastakin olemaan suuri vaikutus asiain kulkuun sekä Suomessa että koko maailmassa. Se paljasti työtätekevälle kansalle, minkälaista »kansanvaltaa» neuvostohallituksen taholta heille tarjottiin. Se paljasti koko maailmalle sen ylimielisyyden, byrokratian ja kansan mielipiteen halveksumisen, jota osoitetaan sitäkin kansanosaa kohtaan, jonka kannatukseen samanaikaisesti vedotaan. Se oli törkeä rikos kansan mielipidettä ja järjestödemokratiaa vastaan.

Minulle kirjoittaa eräs Suomen kommunistisen liikkeen keskeisimmistä henkilöistä: »Emme ikinä olisi uskoneet, että Neuvostoliitto hyökkää, kaikkein vähiten, tällä tavalla. Uskoin sen vasta sitten, kun marraskuun 30 p:nä näin kymmenien niiden joukossa parin läheisen toverinikin — kotien olevan raunioina, kymmeniä naisia ja lapsia silvottuina. Yhtä ihmeelliseltä kuin itse hyökkäys tuntuu se, että siinä sanotaan Suomen Kommu-

nistisen puolueen olevan mukana. Voidaanko tällaisesta asiasta, missä koko kansan samaten kuin meidän jokaisen yksilönkin kohtalo ja tulevaisuus, elämä ja kuolema, on kyseessä, päättää kuulematta edes meitä, vastuunalaisia puoluetöytätekijöitä. Eihän Suomen työväen eikä edes Suomen kommunistisen puolueen nimessä voi esiintyä kuka hyvänsä. Jos tällaisesta kaikkein tärkeimmästä asiasta päättää yksi tai kaksi miestä meitä asianomaisia kuulematta, niin eikö meille ole täysi syy olettaa, että asioita tullaan vastaisuudessakin hoitamaan samalla tavalla. Sellaisessa 'kansanvallassa' en minä voi olla mukana.»

»Kansan vapaa tahto.»

Minkälaiseen valoon tuo »kansanhallitus» jo alunperin joutui-kaan seuraavan neuvostohallituksen omankin lausunnon valossa, sen vastalauseen valossa, minkä se esitti Saksan hallitukselle Tšhekkoslovakian kaappauksen johdosta: *»Kansan itsemääräämisoikeuden periaate edellyttää, että kansan tahto pääsee ilmaantumaan vapaasti. Tätä vapaata kansan tahtoa ei voi korvata yhden tai kahden henkilön nimikirjoitus, olkootpa he miten huomattavassa asemassa tahansa. Tšhekkoslovakian tapauksessa ei kansan tahto päässyt ensinkään esiin, ei edes siinä painostuksen alaisessa äänestyksessä, joka suoritettiin Sudeettialueella.»*

Tällä neuvostohallituksen lausunnolla oli Suomen »kansanhallitus» jo etukäteen tuomittu kansojen itsemääräämisoikeuden periaatteiden vastaiseksi edesvastuuttomaksi bluffiksi. On surullista todeta, että tällaista spekulatio- ja bluffipolitiikkaa yritetään soveluttaa yhteen leniniläisen kansallisuuspolitiikan kanssa.

Te olette ihmetellyt, miksi ei Suomen työväestö, ei edes vasemmistolainen työväestö ihastunut »kansanhallitukseen» eikä millään tavoin esiintynyt sen paremmin rintamalla kuin rintaman takanakaan Neuvostoliiton puolesta, vaikka neuvostolehdistö väitti kansan valtavan enemmistön kannattavan Neuvostoliiton hyökkäystä. Minun täytyy sanoa suoraan, että huo-

mattava ansio siitä, ettei mitään liikehtimistä, kapinaa tai kapi-
nayritystä tapahtunut, lankeaa Teille, Kominternin toimeenpa-
nevalle komitealle ja Suomen kommunistiselle puolueelle, niin
hämmästyttävältä kuin se kuulostaakin. Kominternin luvalla ja
toimeksiannosta on SKP yli 20 vuoden ajan Suomen kansan
pähän takonut, että: Neuvostoliitto ei ole imperialistinen val-
tio; se ei koskaan, eikä missään olosuhteissa hyökkää minkään
kansan, kaikkein vähiten jonkun pikku kansan kimppuun; Neu-
vostoliitto ei pyydä kyynärääkään vierasta maata, eikä myös-
kään luovuta tuumaakaan omasta maastaan; Neuvostoliitto on
todellinen ja ainoa natsismin, tuon kapitalismin taantumuksel-
lisimman ja rikollisimman koplan — kuten Kominternin termi
kuuluu — vastustaja eikä voi koskaan eikä missään olosuhteissa
tilapäisestikään liittoutua sen kanssa; Neuvostoliitto ei koskaan
eikä missään olosuhteissa riko tekemiään sopimuksia eikä petä
antamiaan lupauksia; se on antanut Suomelle itsenäisyyden eikä
tule sitä koskaan loukkaamaan.

Neuvostoliiton määritelmä hyökkääjästä.

Tämän kaiken on SKP takonut Suomen kansan tietoisuuteen
ja mieleen. Se on takonut sen mieleen erikoisen kamppailun
avulla Neuvostoliiton laatiman formulon hyökkääjän määritte-
lystä, joka nyt jokaiselta kohdaltaan todistaa Neuvostoliiton
hyökkääjäksi. Erikoisen voimakkaasti se takoi Suomen työtäte-
kevän kansan mieleen neuvostohallituksen Genevessä v. 1917
esittämän lausunnon sanonnan: *»Hyökkäys on aina hyökkäys,
samantekevää millä verukkeella se koetetaan verkota. Ei ole
mitään kansainvälistä periaattetta, joka tekisi oikeutetuksi
hyökkäyksen, aseellisen hyökkäyksen taikka luvattoman marssin
toiseen maahan ja kansainvälisen sopimuksen rikkomiseen.»*

Vieläkö tämän jälkeen kukaan voi ihmetellä, ettei Suomessa
löytynyt ainoatakaan vastuuntuntoista ihmistä, joka olisi yrit-
tänyt tai ylittäisi puolustaa Neuvostoliiton johtajain aloittamaa
hyökkäystä. Vieläkö kukaan voi ihmetellä, että terävimmällä-

kään älyllä varustettu kommunisti tai Neuvostoliiton paraskaan asianajaja Suomessa ei tänä päivänä kykene ihmisille vakuuttamaan, että aloitettu sota olisi ollut sopusoinnussa edellälueteltujen kauniiden ja oikeudenmukaisten periaatteiden ja tunnuskien kanssa. Vieläkö kukaan voi ihmetellä, ettei ainoakaan kommunisti Suomessa yrittänyt nostattaa minkäänlaista kansanliikettä Neuvostoliiton hyökkäyksen puolesta.

Pidän velvollisuutenani muistuttaa, että Suomen työväenluokka on poliittisesti valveutunutta. Sen parhaimmisto on vakavasti tutkinut sellaisten sosialismin suurten oppi-isiin kuin Marxin, Engelsin ja Leninin oppeja. Sillä on takanaan vuosikymmenien katkera taistelu tsarismia ja oman maansa taantumuksellista porvaristoa vastaan. Se ajattelee ja tahtoo ajatella omilla aivoillaan ja se tahtoo myöskin itse päättää ja ratkaista omasta ja Suomen kansan kohtalosta. Suomen työläisillä on sellainenkin ominaisuus, että he muistavat, mitä heille on opetettu ja pitävät lujasti kiinni siitä, minkä ovat omaksuneet ja tuntevat oikeaksi. Siksi heille ei voi opettaa tänään yhtä ja huomenna päinvastaista. Siksi heille ei voi opettaa, että sota, joka puoli vuotta sitten oli kauhein rikos mitä voiton kuvitella, olisi yhtäkkiä marraskuun 30 päivänä muuttunut ihannoitavaksi sankariteoksi, »kunnian ja maineen» asiaksi. Siksi heille ei voi opettaa, että natsismi, joka vuosi sitten oli katalinta ja rikollisinta, mitä ihmiskunnan historia tuntee — ainakin neuvostohallituksen määritelmän mukaan — olisi nyt, sen jälkeen kun se häikäilemättömästi rikkoi tekemänsä sopimukset ja antamansa lupaukset, tuhosi Itävallan, Tšhekkoslovakian ja Puolan kansojen vapauden ja alisti ne orjuutensa alaiseksi, tullut työväen valtiolle ja koko maailman työtätekeville kansalle kunnialliseksi liittolaiseksi ja ystäväksi. Joka yrittäisi tällaista politiikkaa vakavissaan opettaa Suomen työväestölle, hän loukkaisi sen ajattelu- ja arvostelukykä ja hänet naurettaisiin ulos, Siksi sitä ei Suomessa kukaan vastuuntuntoinen ihminen ole yrittänytkään.

Imperialistinen pakkorauha.

Mutta jos Suomen ja muidenkin maiden työläisten joukossa vielä sodan aikana olisikin ollut joitakin yksinkertaisia tai hyvä-uskoisia, jotka edellä esitetyistä tosiasioista huolimatta uskoivat Neuvostoliiton hyökkäyksellään sittenkin tarkoittavan Suomen kansan parasta, niin niidenkin silmiltä putosivat suomukset kun he saivat tiedon Moskovan rauhasta. Ensinnäkään se ei ollut mikään rauhansopimus vaan sanelu-diktaatti. Se on kirjaimellisesti samaa luokkaa Versaillesin sopimuksen kanssa. Se on rauha hirvittävin aluevaltauksin ja sotakorvauksin. Se osoitti, että neuvostohallituksen yksinomaisena tarkoituksena sittenkin oli Suomen alueitten valtaaminen. Kuinka ankarasti Komintern ja sen puolueet ovatkaan kuluneen 20 vuoden aikana tuominneet tuollaiset pakko- ja rosvousrauhat, ja osoittaneet niiden aina kostavan itsensä ja olevan uusien sotien lähtökohtana. Niillä juuri on osoitettu käytyjen sotien rikollisuus ja imperialistinen luonne. Jos koskaan, niin nyt pitäisi Kominternin ja sen puolueitten julistaa, että Moskovan rauha ei ole mikään rauha vaan tyypillinen imperialistisen hyökkääjän sanelema diktaatti, jolla rosvotaan Suomen kansalta yli 10% sen maasta ja kansallisomaisuudesta. Se on sotakorvaus, joka summittaisen laskelman mukaan nousee 20 miljardiin Suomen markkaan. Se on summa, joka suhteellisesti katsoen on samaa luokkaa Versaillesin diktaatin numeroitten kanssa.

Joko tietensä tai tietämättään antoivat Neuvostoliiton johtajat tälle rauhalle historialliseltakin kannalta katsoen raa'an ja röyhkeän imperialistisen luonteen. Ha sanelivat uudelleen Pietari Suuren 1721 saneleman Uudenkaupungin rauhan, joka Suomen historiassa ja Suomen kansan tietoisuudessa liittyy siihen kauheaan aikaan, jolloin tsaristinen Venäjä tuhosi Suomen maan ja surmasi puolet sen kansasta ja joka Suomen historiassa tunnetaan nimellä Ison vihan aika. Tuntuu siltä kuin Neuvostohallitus tällä teollaan oikein demonstratiivisesti olisi tahtonut osoittaa, että se on päättänyt kulkea Pietari Suuren ja

muiden tsaarien jälkiä. Ehkäpä siellä Moskovassa vielä löytyisi joku suomalainen, joka Teille pitäisi pienen esitelmän, mitä Suomen historiassa ja kansan tietoisuudessa merkitsee Iso viha ja Uudenkaupungin rauha. Se olisi Kominternin johdon hyvä tietää, kun se propagoi Moskovon rauhaa.

Mitenkä neuvostohallitus sitten yrittää perustella tämän pakorauhan oikeutusta? Lähinnä sillä, että se oli välttämätön Leningradin turvallisuuden takia ja että sillä lyötiin »englantilaisia imperialisteja ja sodanlietsojia sekä heidän Suomessa olevia käyreitään». Jos neuvostohallitus olisi tyytynyt niihin vaatimuksiin, mitkä se esitti loka—marraskuussa, niin sitä olisi vielä jotenkin voinut selittää ja ymmärtää, mutta että Leningradin turvaamiseksi täytyy ryöstää melkein koko Viipurin lääni, monet suuret teollisuuslaitokset ja satojen tuhansien työläisten ja talonpoikien kodit ja maat, se tuntuu hämmästyttävältä. Yhtä vähän uskottavalta tuntuu motiivi, että Englannin imperialisteja ja heidän Suomessa olevia käyreitään voitiin lyödä ryöstämällä Suomen työläisten ja talonpoikien suurelta osalta, maat ja elämisen mahdollisuudet. Sillä niinkuin Punaisen armeijan aiheuttamasta hävityksestä sai ensi kädessä kärsiä työätekevä kansa, niin vielä enemmän tämän rauhan avulla suoritettava rosvious kohdistuu työätekevään kansan. Sen alueen, jonka Neuvostoliitto otti haltuunsa, väestö (n. 450,000 henkeä) on valtaosaltaan työläisiä ja pientalonpoikia, vähävaraista rajaseudun kansaa. He menettivät nyt kaikkensa ja muistelevat katkeruudella Punaista armeijaa »vapauttajana», joka vapautti heidät kodeistaan, maistaan ja toimeentulostaan, monet hengestäänkin. Täytyy olla demagogiksikin tavallista karkeampi, joka väittää että tällaisella toimenpiteellä olisi kutterettu englantilaisia imperialisteja ja heidän käyreitään.

Neuvostojohtajain lupaukset.

Koko kolme ja puoli kuukautta kestäneen sodan ajan julistivat neuvostolehdet ja radiot, samaten kuin Komintern ja sen

puolueitten lehdet: Suonien työläiset ja talonpojat! Älkää uskoko valkokaartilaisten valheita, että Neuvostoliitto haluaisi valloittaa Suomen! Neuvostoliitto ei halua teidän omaisuuttanne eikä maltanne! Päinvastoin neuvostohallitus antaa Suomelle ja sen kansalle suuria alueita lisämaata Neuvostokarjalasta. Punainen armeija ei tule valloittajana vaan vapauttajana! Suomen työ kansa vapautetaan rahavallan ikeestä! Talonpojat saavat kartanoherrain maasta lisämaata. Ryti-Tannerin hallitusta ei tunnusteta, eikä sitä kerta kaikkiaan ollut enää olemassakaan, se oli pakannut kapsäkkinsä. Oli olemassa vain kansanhallitus ja sen lippu liehui lähipäivinä presidentin linnan katolla, ym. tämän tapaista.

Suomen työtätekevän kansan suuri enemmistö ei näitä lupauksia, jotka nyt aivan tuoreeltaan paljastuivat valheellisiksi fraaseiksi, alunperinkään uskonut, mutta jos Te luulette, että se on ne unohtanut, niin Te erehdytte. Se ei ole niitä unohtanut eikä vallan pian unohdakaan. Se muistaa ne ja tulee arvostelemaan niiden julistajia ja heidän vastaisiakin sanojaan ja tekojaan niiden valossa.

Mutta Suomen niinkuin muidenkin maiden työtätekevien keskuudessa saattoi olla muutamia, jotka uskoivat noihin lupauksiin. Mitä Te luulette heidän nyt ajattelevan? Mitä luulette heidän ajattelevan *neuvostohallituksen lupauksen pätevydestä yleensä?* Mitä Te luulette heidän ajattelevan neuvostojohtajien asettamasta »kansanhallituksesta», joka heitettiin työnsä tehneenä syrjään kuin loppuun käytetty saapasräsy? Mitä Te luulette ajattelevan niiden talonpoikain, jotka uskoivat saavansa lisämaata, mutta joilta nyt ryöstettiin entinenkin maatilkku, tai niiden työläisten, joiden piti saada valoisa ja onnellinen elämä, mutta joilta ryöstettiin tai hävitettiin koti, omaisuus ja työpalkka ja jotka nyt elävät muiden ihmisten armoilla vaikeissa oloissa. Ja luuletteko Te, että Suomen työtätekevä kansa pitää minään suurena kansanvallan voittona sitäkään, että sosialidemokraattien ja talonpoikien »rahavaltainen» hallitus saatiin Pu-

naisen armeijan »vapaustaistelun» avulla muutettua nykyiseksi kokoomushallitukseksi, missä istuu pankinjohtajia ja suurteollisuusmiehiä enemmän kuin missään aikaisemmassa Suomen hallituksessa?

Neuvostohallituksen ja Hitlerin yhteistoiminta.

Neuvostohallituksen ihmeellistä politiikkaa ja hämmästyttäviä tekoja tarkasteltaessa on todettava sekin, että se Suomeen tekemällään hyökkäyksellä oli vähällä sotkea Neuvostoliiton irtipääsemättömästi imperialistiseen maailmansotaan aktiiviseksi osanottajaksi, siitä huolimatta, että se on julistanut haluavansa pysytellä siitä syrjässä. Tästä katastroofista Neuvostoliiton ja sen kansat pelasti, ei suinkaan »Stalinin viisas rauhanpolitiikka», vaan Suomen hallitus, joka kieltäytyi päästämästä liittolaisjoukkoja Suomeen, tietenkin säästääkseen Suomen kansaa vielä suuremmilta kärsimyksiltä. Tuntuu koomilliselta, että »englantilaisten imperialistien ostamaa valkokaartilashallitusta» neuvostokansat nyt saavat kiittää siitä, etteivät ne tänä päivänä ole avoimessa ja pitkäaikaisessa sodassa Englantia ja Ranskaa vastaan. On inhimillistä, että nämä joko tuhmuudessa tai väärin laskelmien perusteella tehdyt poliittiset ja sotilaalliset epäonnistumiset suuresti katkeroittavat neuvostajohtajia, mutta on käsittämätöntä, että niistä tuhmuuksista rangaistaan Suomen kansaa ryöstämällä sen omaisuus. Sillä tavalla ei suinkaan korjata aikaisempia virheitä, vaan tehdään uusia ja entistä tärkeämpiä, kuten oli Moskovan diktaatti, joka on Neuvostoliittoa häpäisevä samassa määrin kuin itse hyökkäyskin ja tuhoaa ne perusteet, joilla Lenin rakensi neuvostovallan.

Suomen kansalle ja koko maailmalle on täydellisesti selvinnyt, että sodan todelliset syyt, samaten kuin tuon epäoikeudenmukaisen pakkorauhan aiheuttajatkaan eivät olleet neuvostajohtajani demagogisessa mielessä keksimät valheelliset väitteet. Ne olivat vain verukkeita. Suomen ja sen kansan kohtalo ratkaistiin Saksan-Neuvostoliiton paktin yhteydessä. Kaikille on

nyt täysin selvää, ettei se ollut »Suomen kansanhallitus» vaan Hitler, joka antoi Punaiselle armeijalle luvan hyökätä Suomeen. Hitlerin suostumuksella ja hänen tukemanaan aloitettiin tämä hyökkäys. Tämä seikka selittää Suomea ja koko maailman työläisille enemmän kuin mitkään fraasit tai propagandapuheet. Eihän parhaimmallakaan propagandalla saatu Suomessa sen paremmin kuin muuallakaan työläisiä ja talonpoikia uskomaan, että nykyinen Saksa ja sen johtaja Hitler olisivat tahtoneet »vapauttaa Suomen työtätekevän kansan rahavallan orjuudesta». Vielä vähemmän heitä saadaan vakuutetuiksi, että rauha, joka jälleen saneltiin Saksan suostumuksella ja myötävaikutuksella olisi Suomen sen paremmin kuin minkään muunkaan maan työtätekevien etujen mukainen tai että se olisi sopusoinnussa Kominterninkin aikaisemmin julistaman rauhanpolitiikan ja leniniläisen kansallisuuspolitiikan kanssa. Parhainkaan propaganda ei enää voi muuttaa toiseksi sitä tosiasiaa, että neuvostohallitus intoutumalla maailman rikollisimman sodanlietojan, imperialistisen Saksan kanssa, on samalla astunut imperialistisen politiikan tielle.

Työtätekevän kansan valtava enemmistö kaikkialla maailmassa, yllämainitut tosiasiat silmiensä edessä, pitää neuvostohallitusta ei ainoastaan Suomen sodan aloittajana ja imperialistisen pakorauhan sanelijana, vaan kanssarikollisena koko maailmansodan aloittamiseen. Varsin yleinen on työtätekevänkin kansan keskuudessa se käsitys, että ilman Saksan-Neuvostoliiton paktia ja ilman Neuvostoliiton myötävaikutusta ei Saksa olisi uskaltanut hyökätä Puolaan ja siten aloittaa hirvittävää maailmansotaa. Jos Teillä on käytettävänäne vähänkin totuudenmukaisia informationeja maailman työväestön ja entisten uskollisten neuvostoystävien mielipiteistä, niin teidän täytyy nähdä ja kuulla se katkeruus ja suuttumus, mikä nyt kaikkialla kohdistuu neuvostohallitukseen ja sen politiikkaan. Henkilön, joka koko Neuvostoliiton olemassaoloajan on taistellut sen puolesta ja propagoinut sitä kaikin tavoin, täytyy tämä surulla todeta. Se

valtava armeija, jonka muodostivat maailman työtätekevät ja muut Neuvostoliiton ystävät, ja joka tähän saakka oli aina valmis puolustamaan Neuvostoliittoa jos sen kimppuun olisi uskallettu hyökätä, on kääntymässä ja suurelta osalta jo kääntynytkin vihamieliseksi neuvostohallitukselle — toivottavasti ei kuitenkaan itse Neuvostoliiton kansoille. Neuvostoliiton viimeaikainen politiikka muodostuu kohtalokkaaksi itse neuvostoaatteellekin. Neuvostovaltiota ei enää missään voi popularisoida rauhan ja kansojen itsemääräämisoikeuden esitaistelijana ja puolustajana, ei myöskään salaisen diplomatian, salaisten sopimusten ja natsismin vastustajana.

**Komintern siunaa neuvostohallituksen
häpeällisen politiikan.**

Olen näin laajasti käsitellyt neuvostohallituksen politiikkaa. Se on ollut välttämätöntä, koska se on myöskin Kominternin politiikka ja koska siinä on juuri sen asian ydin, joka on aiheuttanut tämän kirjelmän ja kannanmerkinnän. Kominternin olisi pitänyt, jos se olisi tahtonut olla maailman työtätekevien järjestö, sorrettujen ja solvaistujen järjestö, asettua jyrkästi vastustamaan tuollaista politiikkaa, joka on jyrkässä ristiriidassa kaikkien maiden työtätekevien etujen kanssa ja joka tulee, jos se edelleen saa jatkuva, aiheuttamaan kuten jo on aiheuttanutkin, hirvittäviä kärsimyksiä niin Neuvostoliiton kuin muidenkin maiden kansoille. Teiltä, joka Leipzigin prosessissa annoitte näyteen rohkeasta esiintymisestä samalla kuin analysoitte natsismin olemuksen ja luonteen sekä osoitte, mihin joudutaan jos sitä ja sen politiikkaa tuetaan, vaikkapa vain välillisestäänkin, tai vaikkapa vain luovutaan taistelusta sitä vastaan, Teiltä Suomen työläiset olisivat odottaneet näinä raskaina päivinä toisenlaista esiintymistä. He ovat odottaneet, että Te tuomitsisitte natsimin, sen liitolaiset ja tukijat samalla tavalla kuin teitte Leipziginäkin ja monissa kirjoituksissanne sen jälkeenkin.

Minun on ollut valkea kirjoittaa näitä rivejä, minun, joka

koko Neuvostoliiton olemassaoloajan olen sen puolesta taistellut ja henkilökohtaisestikin paljon uhrannut. Olisin toivonut, ettei minun koskaan olisi tarvinnut sen tekoja moittia. Mutta nähtyäni sen raa'an hävityksen, mitä Neuvostoliitto on Suomessa tehnyt, nähtyäni vertavuotavan Suomen kansan, sen kansan, jonka lapsi minä olen ja johon niinä olen kiinnikasvanut katkeamattomilla siteillä, nähtyäni sen hädän ja kuultuani sen tuskan huudon ja tultuani vakuutetuksi, että se on joutunut hirvittävän vääryyden kohteeksi sekä todettuani, että neuvostohallitus samaten kuin Kominternkin ovat luponeet kansojen vapauden- ja rauhanpolitiikasta ja hyväksyvät tämän vääryyden ja tuhoisan politiikan, en minä enää ole voinut vaieta. Siksi minun on täytynyt suorittaa tämä tilitys ja sanoutua irti politiikasta, joka on vakaumukseni ja sosialismin peruseriaatteiden vastaista.

Te tiedätte, ettei minua tähän kirjelmään ja kannanmerkintään ole suinkaan pakoihtanut mitkään henkilökohtaiset, itsekkäät syyt. Minullehan on kommunistisessa liikkeessä ollut huomattavia asemia ja tarjolla oli vielä huomattavampia, kaikkine henkilökohtaisine etuineen, mutta minun täytyy oikeuden ja totuuden nimessä ne hylätä. Minun lähtökohtani ja motiivini ovat siis puhtaasti vakaumukselliset. On valitettavaa, jos minua tämän mielipiteitteni ilmaisun johdosta alettaisiin parjata ja vainota tai yritettäisiin leimata kapitalistien tai imperialistien agentiksi. Tosiasia kuitenkin on ja tosiasiana pysyy, että suhteeni niihin on aina ollut ja on tänä päivänä avoimen, selvän ja horjumattoman taistelun tie. Tosiasia myöskin on ja tosiasiana pysyy, että Suomen työväenluokan vapaustaistelu, todellinen vapaustaistelu, sen onni ja menestys on aina ollut elämäni kallein asia ja tänä päivänä se on sitä enemmän kuin koskaan ennen.

Huhtikuun 4 päivänä 1940.

